waatame tulite. — Kasige tuba puhtaks — puhtaks ja a'age rahwas toast wälja; mul on Jüriga salajutu ajada, mis muud ei tohi kuulda kui tema ja Jumal."

Poisike põenutas mino tulemise läbi raisatut lugu edasi, wana eit tukus leeangul istukil ja joobnut wanamees norises parssil, sellepärast kostsin Elsele: "Meie oleme siin kahekeste, ei ole kedagi muid kuuljaid, — räägi?"

"Mees!" ütles Els — "mina loodan Õnnistegija halastuse peale, kes oma püha were kaa mino patuse eest ära on walanud ja kelle tuline armastus kedagi looma ära ei unusta ega maha ei jäta. Pikalisel põdemisel anti mulle küllalte armo aega, endise elo peale mõtelda ja patust kahetseda. Hääd inimesed õpetasid mulle Jumala sõna ja ligemise armastust tundma. — Suuremat muret teeb mulle praego lapsoke, kes — kui suren —, tugita ja warjuta maha jääb, — temal ei ela maa peal kuskil isa, waid ema nime peale ristitut loomal jääb häbi ja teotus üksnes päranduseks. — Aga mees, mees!" hüüdis ta natukese aea pärast — "wannu mulle kindlaste, et sina meie salajutu kellegile ei taha kuulutada; wannu, ütlen ma sulle! ja wägewama Issanda ees, kelle pühad inglid seda öö pimedust täitwad, tõutan mina, et sina kuskil ei pea raho leidma, kui wande tõutuse täitmata jätad." —

Mina kostsin: "Meie Lunastaja õpetab: ""Teie

kõned olgo jah, jah! ja ei, ei!"" mis kindlamat wannet sa mino kääst tahad?"

Sel silmapilgul kohises kangemaks läinud tuule pog wingudes aknast sisse, et tuluke kipus kustuma ja wana-eit tukumiselt ärkas, risti lõi ja ütles: "Tule, Jeesuke, appi! juba wisatakse laudo."

"Waata!" ütles haige — "Jumala wägi on suur ja tema heldus seisab meie ligi. Mina ei taha sino wande-tõutust! Ei sina seda silmapilko ial wõi äraunustada, muido saaks Jumal sind" — — Siin näis tema praegost jutu korraga unustawad ja hoopis teise jälgile minema; nägu naerule tõmmates, sirutas ta kät ja hüüdis: "Mari, Tio! tooge mulle uus tano ja põl; täna on mino pulmapääw, juhheisa!"

Nüüd waatas ta jälle sängijalgotsa lapse peale. Üürikese aea pärast püüdsin mina esiteks poolele jäänud jutu jalule seada, nimetasin ligiseiswat lahkumise tundi ja küsisin, mis salatunnistus temal südant pidi waewama. Aga tema ei kuulnud ega mõistnud mino sõnu. Kui puhkades natuke oma jõudo sai kosutanud, siis hüüdis ta käräda heälega: "Kes tohib lapse mino kääst wõta? — Se on mino, mino laps! ehk temal kül wõerad silmad. Tooge mino laps seie, ma tahan jumalaga jäta."

Tasaillokeste wõtsin magawa lapse asemelt ja panin teda ema õrwa sängi. Õnneto ema wahtis tük aega lapse peale, wõtis lapse kää oma pihusse ja waatas siis ni armorika silmaga, kui oleks tahtnud